

РЕШЕНИЕ

№ 6336

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8581** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. Ж. срещу Решение №1040-21-975/01.08.2021 год. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против Разпореждане № РВ-3-21-00936732/ 18,06,2021год на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Процесуалният ѝ представител - адв. Ж. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие –юрк. В. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 - и състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че от осигурителя Б. България Е. са представени за Р. удостоверение приложение № 9 по болнични листове в периода 02.06.2016 до 11.06.2016г вкл и болничен лист за периода 12.06.2016-11.07.2016г. От данните, подадени от този осигурител за Р. е видно, че за м. Юни 2016 е отразено 0 отработени дни, 3 дни с възнаграждение от работодател по чл.40 ал.5 от КСО и 19 дни

с право на парично обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО и за месец юли 2016г за лицето са отразени 14 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по чл.40 ал.1 от КСО.По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО на Р. са изплатени съответно 95,95лв по първия болничен лист и 527,74лв по втория болничен лист.След изплащането на обезщетението по болничните листове друг осигурител Ф. О. България Е. подава данни за Р. като осигурено лице с вписани 22 работни дни за м. 06.2016 и 21 работни дни за м.07.2016г,без дни във временна неработоспособност. По този начин е декларирано също така и че Р. е упражнявала дейност по трудово правоотношение,което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.Тъй като по този начин бил осъществен състава на чл.46 ал.3 от КСО,поради което и длъжностното лице по ДОО е издало разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021г за възстановяване на неоснователно полученото обезщетение за временна неработоспособност за периода 02.06.2016-11.06.2016 и от 12.06.2016 до 11.07.2016г в размер на 623,69лв главница и 311,35лв лихва.

Разпореждането е връчено на 25.06.2021 г. /стр.22/, като с жалба от 09.07.2021г. е оспорено пред горестоящия административен орган. С решение № 1040-21-795/01,08,2021г Директорът на ТП на НОИ-С. град отхвърлил жалбата ѝ. Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 11,08,2021. Жалбата срещу него е депозирана на 23.08.2021 г., поради което е и допустима.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В рамките на съдебното производство се установява по безспорен начин,че от осигурителя Б. България Е. са представени за Р. удостоверение приложение № 9 по болнични листове в периода 02.06.2016 до 11.06.2016г вкл. и болничен лист за периода 12.06.2016-11.07.2016г.От данните,подадени от този осигурител за Р. е видно,че за м. Юни 2016 е отразено 0 отработени дни,3 дни с възнаграждение от работодател по чл.40 ал.5 от КСО и 19 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО и за месец юли 2016г за лицето са отразени 14 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по чл.40 ал.1 от КСО.По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО на Р. са изплатени съответно 95,95лв по първия болничен лист и 527,74лв по втория болничен лист.След изплащането на обезщетението по болничните листове друг осигурител Ф. О. България ЕАД подава данни за Р. като осигурено лице с вписани 22 работни дни за м. 06.2016 и 21 работни дни за м.07.2016г,без дни във временна неработоспособност.По този начин е декларирано също така и че Р. е упражнявала дейност по трудово правоотношение,което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.Тъй като по този начин бил осъществен състава на чл.46 ал.3 от КСО,поради което и длъжностното лице по ДОО е издало разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021г за възстановяване на неоснователно полученото обезщетение за временна неработоспособност за периода 02.06.2016-11.06.2016 и от 12.06.2016 до 11.07.2016 г. в размер на 623, 69 лв. главница и 311,35 лв. лихва.

Действително видно от представения трудов договор с Ф. О. България ЕАД Р. полага труд по трудов договор за един час дневно,като принципно не е забранено да работи и по втори трудов договор,както същата е сторила с Б. България Е..Причината за издадените болнични листове като диагнози са женско безплодие- неуточнено и изкуствено оплождане.Няма спор,че работодателят Ф. О. България ЕАД е начислило, изплатило трудово възнаграждение за месеците юни и юли 2016г без да отбележи, че Р. е във временна нетрудоспособност.Съгласно разпоредбата на чл.46 ал.3 от КСО парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща на лица,упражняващи трудова дейност,която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите,за които са издадени актове от здравните органи. Това, което е следвало да направи Р. е съгласно чл.31 ал.3 и ал.4 от НПОПДОО да представи болнични листове и пред втория си работодател с оглед настъпилата неработоспособност и да претендира пропорционално изчисляване на правото на обезщетение за временна неработоспособност и изплащането му поотделно за всеки от работодателите.Като не е сторила това Р. е нарушила разпоредбата на чл.46 ал.3 от КСО, която не търпи едновременното получаване на възнаграждение за труд и обезщетение за временна неработоспособност,тъй като по този начин се поставя несигурност в осигурителното правоотношение- работникът- болен ли е, за да му се дължи обезщетение за неработоспособност или е здрав,за да получава трудово възнаграждение. Именно и поради тази причина на осн. Чл.114 ал.1 от КСО длъжностното лице, осъществяващо контрола върху разходите по ДОО, като е констатирало нарушението по чл. 46 ал.3 от КСО е предприел действия за издаване на акт за възстановяване на тези суми.Нормата на чл.114 ал.1 КСО предвижда недобросъвестно получени суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата,които са ги получили с лихвите по чл.113 от КСО.Ясно е,че с упражняването на труд по два трудови договора и представянето на болничния лист за изплащане от работодателя по по бонификационното правоотношение, Р. съзнателно е искала да получи по голямо обезщетение за временна нетрудоспособност,поради което и дължи връщането му,ведно с лихвите.Доводът на жалбоподателката за наличието на изтекла в нейна полза давност не намира подкрепа в нормата на чл.115 ал.1 от КСО,доколкото съобразявайки датите на получаване на паричните обезщетения през месец юни и юли 2016 г., то давността от пет години започва да тече от 1 януари на годината следваща изплащането на сумите и към 18.06.2021 г. очевидно не е изтекла. Очевидно е, че разпоредбата на ал. 2 от чл.115 КСО е неприложима в случая,тъй като три годишна давност има за задълженията на НОИ, а не за вземанията му, какъвто е конкретния случай.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноси на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП ,поради което и ще следва да се присъди сумата от 150 лв- юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Ж. срещу Решение №1040-21-975/01.08.2021 год. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 год. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. ОСЪЖДА В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв. разноски в производството. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: